

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

KATE HARDY

Dvi savaitės su juo

2018 sausis–kovas

Knygute.lt

**Kate Hardy
(Keit Hardi)**

DVI SAVAITĒS SU JUO

Romanas

Versta iš Kate Hardy,
Holiday with the Best Man, 2016
© Kate Hardy, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Audra Virbalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0335-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Prologas

Besišypsant Rolandui įskaudo veido raumenis, jis suprato, kad negali liautis. Nors tai geriausio draugo vestuvės (Rolandas, be abejo, nuoširdžiai džiaugėsi, kad Hugas rado gyvenimo meilę), dauguma svečių tikrai prisimena, jog Rolando žmona prieš beveik dvejus metus žuvo automobilio avarijoje, ir nerimauja, kaip jam šiandien sekasi su tuo susitaikyti.

Prie altoriaus Rolandas pasakė Hugui, kad ši diena priminė jam jo paties vestuves. Rolandas vylėsi, kad Hugas ir Bela mėgausis bendra laime daug ilgiau, nei jis su Linete – ir kad nepatirs tos kančios, kurią juodu su žmona taip ilgai slėpė nuo artimųjų ir draugų.

Rolandas suprato, kad turi pasistengti dar truputį ir pakviesti šokio vyriausiąją pamergę. Hugas norėjo turėti du vyriausiuosius pabrolius ir nors Tarkvinas, kitas vyriausiasis pabrolis, dabar šoko su Belos seserimi, tai ne priešastis Rolandui nepašokdinti savo pamergės. Jei nepašoks su Greise, visi nuspręs, kad jis tebegalvoja apie Linetę, o gailėsčio jam tikrai nereikia. Po avarijos sulaukė jo pakankamai.

Vienas šokis. Juk tiek jis gali. Tereikia nepai-

syti to, kad lempelių šviesoje skendinti karalienės Elžbietos dvaro rūmų pokylių salė atrodo išties romantiškai. Dar teks nekreipti dėmesio į prastą nuojautą dėl vyriausiosios pamerinės – kad ir kiek nedaug apie ją žino, kad ir kaip jam tai nepatinka, ne jam ją smerkti. Pirmą kartą susipažinusi su Hugu Greise buvo tokia girta, kad apvėmė jį taksi automobilyje; be to, mergina paskutinę minutę atšaukė savo vestuves. Žinoma, visiems pasitaiko prastų dienų, visi klysta, bet Rolandui Greise buvo panaši į išlepintą princesę, pernelyg lengvabūdiškai besimėgaujanti alkoholiu.

Viena tokia išlepinta princesė, girta sėdusi prie vairo, prieš beveik dvejus metus sudaužė Rolando gyvenimą į šipulius. Tai, kad turės būti malonus tokiai moteriai, nors ir vos kelias minutes, vyrui kėlė šleikštulį. Bet turi pasistengti dėl geriausio draugo. Geriausio draugo, kuris štai ir dabar šokio sukury glaudžia nuotaką – Rolandas žinojo, kad ta aplink jaunosius spindinti aureolė nėra vien tik lempučių girliandų kuriamas mirasas. Tai tikra laimė.

Todėl jis turi susiimti ir atlikti pabrolio pareigą. Su tamsiai raudona suknele, puošta tiulio sijonėliu ir širdelės formos iškirpte, žudikus

aukštakulnius išmainiusi į žemakulnius bategalius, kad nebūtų aukštesnė už jaunąją, mergina atrodė nepriekaištingai kukli. Plaukus buvo susukusi į įmantrų kuodą, tik kelias sruogas paliko laisvai kristi aplink veidą (tobulas darbas), nepamiršo ir blakstienas paryškinti. Na, gal Rolandas ir neklydo dėl merginos polinkio į princesišumą. Net ir Tarkvinas, kiekviename žmoguje gebantis įžvelgti ką nors gero, pripažino, kad Greisė nė iš tolo nepanaši į mieląją, švelniąją Belą.

Tik vienas šokis, priminė sau Rolandas. „Padaryk, ką privalai, ir nenuvilk geriausio draugo.“

Baigus skambėti dainai jis nuėjo prie Greisės ir Tarkvino.

- Būdamas vyriausiuoju pabroliu, ko gero, galiu tikėtis kito šokio? - tarė priverstinai šypsodamasis.

- Tikrai taip, - patikino Tarkvinas paplodamas jam per petį. - Pasimatysim, Greise.

- Iki, Tarkvinai, - atitarė ji, o tada pasisuko į Rolandą. - Manau, mūsų dar nesupažindino. Aš Belos sesuo, Greisė. Tu Rolandas?

- Taip.

- Malonu susipažinti, - mergina ištiesė jam

ranką.

Galvodamas tik apie tai, kaip greičiau viską užbaigti, Rolandas suėmęs jos plaštaką pakratė. Ir nustėjo, nes nuo prisilietimo per nugarą nuvilnijo tarsi elektros srovė.

Greisės Faradėj akys buvo nuostabios: gilios, rugiagėlių mėlynumo. Lūpos tobulos. Veido oda nepriekaištinga. Buvo dar kažkas. Kažkas, kas jį traukė. Kažkas, kas pabudino poreikį ją saugoti.

Šis suvokimas Rolandą sukrėtė.

Vadovaudamasis dviejų žmonių, kuriais labiausiai pasitikėjo, nuomone, Rolandas iš anksto manė, kad jam ši moteris nepatiks. Tačiau ji traukė jį. Traukė moteris, su kuria susitikinėti norėtų mažiausiai. Ir jis neišmanė, kaip toliau elgtis.

– Vestuvės žavios, tiesa? – paklausė Greisė. – O ta daina, kurią Hugas parašė Belai, neįtikėtina.

– Mmm... – numykė Rolandas, jausdamasis pernelyg sutrikęs, kad suregztų sakinį, bet pasistengė išspausti šypseną.

Greisė negalėjo patikėti, kokie skirtingi Hugo geriausi draugai. Tarkvinas buvo mielas ir linksmas, jai patiko jo draugija; o mažakalbis

Rolandas vertė jaustis nejaukiai, varžė – taip ji dažniausiai jausdavosi su nepažįstamaisiais.

Tas keistas pojūtis, užliejęs paspaudus jam ranką, tikrai negelbėjo. Rolandas buvo patrauklus, o smokingas, tamsios kelnės, tamsiai raudona liemenė ir deranti kaklaskarė tik dar labiau pabrėžė vyro žavesį. Tamsūs plaukai buvo nušukuoti nuo kaktos, veidas švariai nuskustas. Jis neabejotinai galėtų būti vestuvinių drabužių modelis, ir Greisė nesuprato, tai ją jaudina ar baugina.

Jeigu ji susitikimą su Rolandu vertintų kaip darbo dalį – elgtųsi su juo profesionaliai ir apgalvotai, kaip elgtis su visais savo klientais, gal šis šokis netaptų visiška katastrofa.

Nežinodama, ką jam pasakyti, Greisė sutelkė dėmesį į šokį ir vylėsi, kad ta netikra šypsena lūpose padės ištvirti, kol baigs skambėti daina. Kaip gerai, kad jai pavyko įkalbėti Belą leisti apsiauti paprastus batelius; jei avėtų aukštakulnius, greičiausiai užmintų Rolandui ant kojos ir visiškai apsikvailintų.

Tačiau šokti su vyru, aukštesniu penkiolika centimetrų, buvo nejauku. Hovardas, jos buvęs sužadėtinis, buvo metro septyniasdešimt septynių centimetrų ūgio, todėl ji visada avėdavo lygiapadžius batelius, kad tik jis mažiau jau-

dintųsi dėl jų vienodo ūgio. Rolando pečiai platūs, o Hovardas buvo lieknas. Rolando glėbyje Greisė pasijuto mažutė ir itin moteriška – nebuvo pratusi taip jaustis. Ji buvo protinga, nekrėtė kvailysčių, o ir ūgis neleido laikyti jos trapią, pažeidžiama.

Ji pastebėjo atidų tamsių Rolando akių žvilgsnį. Kodėl jis toks atsargus? Tai sudomino Greisę.

Tada suprato, kodėl su juo jaučiasi taip neįaukiai, ir ją užplūdo liūdesys: Rolandas žvelgė į ją taip pat, kaip žiūrėdavo Hovardo motina. Jo lūpos nesišypsojo – jos buvo tvirtai suspaustos. Akivaizdu, kad vyras nusprendė, jog ji jam per prasta.

Nėra ko stebėtis, kad jis nesikalba su ja kaip Tarkvinas. Ji jam nepatinka, nors ir sutiko ją pirmą kartą.

Na, tai jo rūpestis. Greisė bus mandagi ir pašoks su juo, atliks pamergės pareigą. Tada pasistengs nebesipainioti jam po kojų, bendraus su tėvais ir Hugo šeima. O dėl to per kūną bėgiojančio šurpulio – nieko nepadarysi, vestuvės taip jau veikia žmones. Ypač tokios spindinčios vestuvės kaip šios, šurmuliuojančios dvaro rūmuose, priklausančiuose jau kelioms Hugo šeimos kartoms. Ir vis dėlto, ne-

paisant visos šitos prabangos, Hugo artimieji buvo šilti, mylintys žmonės, dievinantys jaunėlę Greisės seserį, linksmą pleputę. Greisė matė, kaip Rolandas nuoširdžiai šypsodamasis apkabino Belą – vadinasi, jos sesuo jam patinka.

Bet akivaizdu, kad šis tylus, neprieinamas vyras neketina būti malonus Greisei. Ji neleis sau dėl to jaudintis. Kodėl jo nuomonė turėtų jai rūpėti? Apie Rolandą ji žinojo tik tiek, kad jis vienas iš dviejų geriausių Hugo draugų nuo mokyklos laikų ir yra tylusis Hugo muzikos įrašų kompanijos partneris. Net jei Rolandas vienišas, jis būtų paskutinis vyras, su kuriuo Greisė norėtų susitikinėti. Santykiai su Hovardu tapo gera pamoka. Vyras, su kuriuo ji eis į pasimatymą, vers širdį spurdėti, išmuš žemę iš po kojų. Būdama šalia to vyro ji jausis gerai.

Rolandas, kad ir kokia būtų jo pavardė, tikrai nėra toks vyras.

Na ir kas, kad jis vienas patraukliausių jos kada sutiktų vyriškių.

1

Po dviejų dienų

Greisė ir vėl pagalvojo, kaip ilgisi Belos. Ji labai norėjo paskambinti mažajai sesutei ir pasipasakoti apie šiandienį darbo pokalbį. Tačiau dabar Bela su Hugu San Fransiske, ir, net nepaisant aštuonių valandų laiko skirtumą, Greisė neketino trukdyti jaunėlės sesės medaus mėnesio. Palauks kasdienio Belos „atviruko“ telefonu ir atsakydama lyg tarp kitko užsimins, kad pokalbis praėjo sklandžiai. Vylėsi, kad savaitei įsibėgėjus jau turės gerų naujienų.

Ak, kad tik gautų tą darbą.

Laikinas darbas nėra blogai, bet Greisė geriausiai jausdavosi, kai jos gyvenimas turėjo aiškią struktūrą ir ji galėjo susiplanuoti daugiau nei kelias dienas į priekį. Per pastaruosius kelis mėnesius, kai atšaukė savo vestuves, jos gyvenimas visiškai pasikeitė. Nutrūkus santykiams ji prarado darbą, o tada ir namus.

Bela niekada neprarasdavo ūpo ir lengvai priimdavo pokyčius, mėgaudamasi kiekviena diena, kiekviena akimirka; Greisė buvo atsargesnė, mėgo viską pasverti ir elgtis apgalvo-

tai. Nors atšaukdama vestuves ji pasielgė teisingai, širdį skaudėjo ne ką mažiau, o ir kaltė graužė. Bela ją palaikė, taip pat ir tėvai. Bet vėliau užgriuvęs chaosas buvo labai nemalonus.

Dabar bent jau vėl turi savo kampą. Buto, kurį galiausiai pavyko susirasti, savininkas paskutinę minutę ją apgavo, bet tada pasitaravo Belos išsiblaškytas – ji pamiršo laiku pranešti savo buto nuomotojui, kad išsikraus-tu. Viskas abiem baigėsi kuo puikiausiai, nes buto šeimininkas sutiko, kad Greisė pradėtų nuomotis sesers butą; tereikėjo baigti tvarkyti dokumentus. Rodos, ji vėl ima vadžias į ran-kas. Dar viena gyvenimo dalis grįžo į vietą.

Stengdamasi negalvoti apie tai, kad jai ne itin gerai sekasi prisitaikyti prie naujojo gyve-nimo etapo, Greisė atidarė laukujes namo, ku-riame buvo įrengti trys butai, duris – ir nustėro pamačiusi, kad koridoriuje pilna vandens. *Ir tas vanduo veržėsi pro jos buto duris.*

„Gerai. Nepanikuok ir kaip visada pasitelk šaltą protą, – liepė ji sau. – Išjunk vandens tie-kimą butui, kad ir kur prakiuro vamzdis, van-duo nebebėgs, tada išjunk elektrą, išleisk vandenį iš visų čiaupų, o tada surask, kur pra-kiuro, ir paskambink buto šeimininkui – tegul

iškviečia santechniką.“

Šis veiksmų planas suteikė jai jėgų ir, atidariusi buto duris, Greisė nužvelgė apsemtas grindis. Kilimas buvo permirkęs, o pakitusi sofos spalva reiškė, kad ir ją jau semia. Kokia *netvarka*. Giliai įkvėpusi ji nusiavė batus ir padėjo juos ant virtuvės stalo kartu su rankine ir lagaminėliu.

Sklandė. Kur galėtų būti toji sklandė? Namas buvo perplanuotas, įrengti keli atskiri butai, tad vandentiekio sklandė nebūtinai jos bute. Laimei, atidariusi spintelę po virtuvės kriaukle, kur, Greisės nuomone, buvo tinkamiausia vieta tokiam dalykui, ji rado prie vandens vamzdžio pritaisytą rankeną ir užsuko vandenį. Tada išjungė elektrą ir nuėjo į vonios kambarį, atsuko visus čiaupus tikėdamasi rasti gedimo vietą ir netruko pastebėti, kad vanduo šniokščia pro trūkusį vamzdį po praustuve.

Pasičiupusi skalbimo dubenį iš virtuvės kriauklės pakišo jį po trūkusiu vamzdžiu, iš kurio vis dar liejosi vanduo, ir atsuko čiaupus, kad ištuštintų sistemą.

Tai turėjo padaryti pirmiausia. Dabar reikia paskambinti buto savininkui – ji labai tikėjosi, kad jis dar šįvakar atsiųs budintį santechniką jai į pagalbą. Šiaip ar taip, net jei vamzdis bus

sutaisytas, Greisei teks pasiieškoti nakvynės šiai nakčiai, nes tokiame apsemtame bute pasilikti negali. Reikės sugalvoti, kur sudėti ir visus savo daiktus.

Viena jos dalelė tenorėjo verkti ir taip išlieti nusivylimą, pyktį ir neviltį, bet verkdama nieko nebūtų pakeitusi. Turėjo susitelkti į praktinius dalykus. Juos išsprendusi galės ir pažliumbti. Bet ne anksčiau.

Ant šaldytuvo durelių magnetuku buvo pritvirtintas Belos ranka rašytas raštelis: *Skambink, jei kils rūpesčių* ir nurodytas telefono buto šeimininko numeris. Greisė pajuto užplūstant dėkingumą – bent to jos mažoji sesutė nepamiršo, nors pastarąsias tris savaites ir buvo panirusi į pasiruošimo prašmatnioms jūdvių su Hugu vestuvėms. Greisė išsitraukė mobilųjį telefoną iš rankinės ir paskambino raštelyje nurodytu numeriu.

Rolandas neatpažino telefono aparate pasirodžiusio numerio, todėl palaukė, kol skambutis bus nukreiptas į balso paštą. Rimtų ketinimų neturintis skambintojas persigalvos vos išgirdęs Rolando įrašytą žinutę, o tas, kas tikrai norės su juo pasikalbėti, paliks pranešimą ir Rolandas jam atskambins, kai turės laiko.

Atsakiklyje pasigirdo atodūsis....